

Arrest

nr. 220 695 van 2 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. KEUSTERS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 augustus 2004 op legale wijze België binnen. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 21 september 2004.

Op 3 mei 2005 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 19 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 12 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is en een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 22 december 2008.

Op 27 oktober 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 augustus 2011 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf en ingeschreven in het vreemdelingenregister tot 1 augustus 2012 + 1 maand.

Op 8 augustus 2013 wordt dit tijdelijk verblijf verlengd tot 1 september 2014. Er worden voorwaarden gesteld voor verdere verlenging.

Op 15 september 2014 wordt het verzoek tot het verkrijgen van een verblijf voor onbeperkte duur verworpen.

Met een medisch attest van 6 november 2014 wordt meegedeeld dat verzoeker niet meer in staat is om te werken omdat hij een ongeval had. Er wordt hem een bewijs gevraagd van arbeidsongeval of beroepsziekte.

Op 19 december 2014 wordt deze vraag herhaald.

Op 15 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot verwerping van de aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 159 128 van 22 december 2015 wordt het beroep ingediend tegen deze twee beslissingen, van de rol geschrapt.

Op 9 november 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 juli 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor zijn minderjarig kind.

Op 30 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 228 824.

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag van 9 november 2017 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., M.

geboortedatum: (...)1971

geboorteplaats: D.D.M.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België,... Hij woont samen met zijn gezin sedert 2004 in België en heeft in die periode zijn leven opgebouwd in België.

Eisende partij heeft dan ook gedurende een ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal leven in België heeft opgebouwd met zijn Belgische familie, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

*"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis
Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het*

economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

-1. duidelijk te zijn (legaliteit),

- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,

- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

*

Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekende partij haalt een schending aan van :

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-Zorgvuldigheidsbeginsel;

- Redelijkheidsbeginsel;

-Proportionaliteitsbeginsel

- Artikel 8 van het EVRM;

- de materiële motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Betreffende de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, wordt opgemerkt dat bij de beoordeling ervan Uw Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006,

nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, meer bepaald het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In het bestreden bevel zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

De bestreden beslissing geeft dan ook op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weer die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoeker in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt bijgevolg niet aangetoond.

Wat de concrete elementen in casu betreft, zet verzoeker uiteen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België en dat hij hier sinds 2004 zijn leven opbouwde. Zo wijst hij ook op het feit dat in deze periode een familiaal, sociaal en cultureel leven in België opgebouwd werd. Naar de mening van verzoeker staan in deze omstandigheden de hechte banden met België manifest vast en kan de gemachtigde van de staatssecretaris het dossier van verzoeker niet zomaar naast zich neerleggen.

Verzoeker maakt hiermee op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen. Aangezien het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief.

Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, quod in casu. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande de elementen aangevoerd in een aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing.

Wat de aangevoerde schending van art. 8 EVRM betreft, wordt opgemerkt dat het beweerde familiale leven evengoed in het herkomstland kan worden verdergezet, nu gans het gezin zich in een illegale verblijfssituatie bevindt.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoeker in casu niet met concrete gegevens aan dat hij dit gezins- of privéleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Hij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezins- of privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont hij aan dat hij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Bovendien wordt opgemerkt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van hét feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland).

Artikel 8 van het EVRM legt verweerder verder ook geen motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

In de mate dat verzoeker nog met de verwijzing naar zijn sociaal en cultureel leven doelt op zijn privéleven, toont verzoeker met zijn betoog evenmin een schending van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoeker beperkt zich immers tot algemene en loutere beweringen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel kan dan ook, in zijn geheel, niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat de verwerende partij heeft nagelaten om informatie op te vragen bij verzoeker en om hem toe te laten zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker stelt dat hij effectieve banden heeft met België, dat hij samen met zijn gezin sinds 2004 in België woont en in die periode hier zijn familiaal, sociaal en cultureel leven heeft opgebouwd. Door hiermee geen rekening te houden, meent verzoeker dat de verwerende partij een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoeker. Er is niet gekeken naar de concrete omstandigheden van de zaak.

2.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij huidig bevel om het grondgebied te verlaten pas heeft genomen nadat werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die verzoeker op 9 november 2017 had ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15 januari 2019 en op dezelfde datum werd dan huidig bestreden beslissing genomen. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze aanvraag van 9 november 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, maakt verzoeker melding van de omstandigheid dat hij in België verblijft met zijn gezin, dat hij sinds 2004 in België verblijft en in 2011 gemachtigd werd tot verblijf op grond van een arbeidskaart B, dat hij het slachtoffer werd van een verkeersongeval en tijdelijk werd erkend als invalide, dat de verlenging van zijn verblijf werd geweigerd, dat hij nauwe banden heeft met België en goed geïntegreerd is.

De verwerende partij was dus van deze elementen op de hoogte. Uit een synthesesnota van 15 januari 2019 blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de familiale toestand van verzoeker en met de elementen die verzoeker had aangebracht in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze synthesesnota vermeldt het volgende:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

-> kinderen maken geen deel uit van huidige aanvraag 9bis, die ook geen enkel stuk bevat dat op hen betrekking heeft. De kinderen beschikken niet over enig legaal verblijf en kunnen samen met hun vader terugkeren naar Marokko, waar zij beiden geboren zijn en hun eerste levensjaren doorbrachten en waar zij terecht komen in een ruimer familiaal netwerk.

2) Gezin- en familieleven:

-> gezinseenheid blijkt behouden, noch zijn echtgenote noch zijn kinderen beschikken over verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan hun laatste bevel om het grondgebied te verlaten.

3) Gezondheidstoestand:

-> betrokkene beroept zich in huidige aanvraag 9bis niet op medische elementen. Het administratief dossier bevat wel één aanvraag 9ter die echter betrekking heeft op zijn zoon S. en niet op betrokkene zelf. Zoon S. maakt geen deel uit van huidige aanvraag 9bis.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat het legaal verblijf van verzoeker werd beëindigd op 15 januari 2015 (en dat hem toen ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven) en dat van zijn familieleden (echtgenote en kinderen) op 19 januari 2015 middels een beslissing tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Zoals reeds gesteld werd huidige bestreden beslissing pas genomen nadat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd onderzocht en onontvankelijk bevonden. Verzoeker kon bij deze aanvraag alle documenten en argumenten toevoegen die hij wenste. De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing met desgevallend een samenhangend bevel – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met verzoekers familiale toestand en was op de hoogte van verzoekers (deels legaal) verblijf sinds 2004. Verzoeker kan niet voorhouden dat de verwerende partij niet op de hoogte was van de concrete elementen van het dossier en van zijn persoonlijke situatie.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

2.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de synthesesnota van 15 januari 2019 blijkt dat rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker:

"2) Gezin- en familieleven:

-> gezinseenheid blijkt behouden, noch zijn echtgenote noch zijn kinderen beschikken over verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan hun laatste bevel om het grondgebied te verlaten."

Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote en kinderen evenmin beschikken over een verblijfsrecht en dat hen op 19 januari 2015 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Door de bestreden beslissing worden de gezinsleden niet van elkaar gescheiden.

De verwerende partij betwist dus niet dat verzoeker een gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen. Er is echter geen inmenging in dit gezinsleven, gezien verzoekers echtgenote en kinderen sinds 23 februari 2015 (datum kennisgeving bijlage 14^{quater}) illegaal op het grondgebied verblijven en ook een bevel kregen om het grondgebied te verlaten. De asielaanvraag die verzoekers echtgenote en kinderen hebben ingediend op 17 juli 2017 werd geweigerd bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen inbreuk in op verzoekers gezinsleven.

Verzoeker stelt in het middel op algemene wijze dat er geen *"grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt"* en *"anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel"*. Verzoeker concretiseert echter op geen enkele wijze wat hij bedoelt met "leed". Uit het middel blijkt enkel dat hij spreekt over zijn "Belgische familie", wat echter feitelijke grondslag mist nu verzoekers echtgenote en kinderen ook illegaal in België verblijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET